

Sygn. akt III CNP 19/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 27 sierpnia 2021 r.

skargi J. G.

o stwierdzenie niezgodności z prawem  
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

wydanego w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Gminie Miejskiej K.

o ustalenie,

**1. odrzuca skargę;**

**2. zasądza od J. G. na rzecz Gminy Miejskiej K. kwotę 450  
(czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

## UZASADNIENIE

Powód J. G. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego K. z 29 marca 2018 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego w K. z 8 listopada 2017 r. i oddalono jego powództwo o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego, dokonanego na podstawie art. 11 ust. 3 pkt 1 ustawy o ochronie

praw lokatorów. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania tj. art. 505<sup>10</sup> § 1 k.p.c. poprzez rozpoznanie apelacji powoda w składzie jednego sędziego, które spowodowało wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem. Uprawdopodobniając wyrządzenia szkody, skarżący podał, że oddalenie powództwa skutkuje zajmowaniem przez niego lokalu bez tytułu prawnego. Ponadto wniósł o wykup zajmowanego lokalu komunalnego z bonifikatą, natomiast utrata tytułu prawnego do lokalu, uniemożliwia zakończenie procedury wykupu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>6</sup> § 1 k.p.c. skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Dwuletni termin do wniesienia skargi liczony od dnia uprawomocnienia się wyroku, dla orzeczenia sądu II instancji odpowiada dacie wydania zaskarżonego wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 marca 2015 r., V CNP 20/15). Skarga powoda z 20 października 2020 r. (złożona w Sądzie Okręgowym w K. 21 października 2020 r.), została wniesiona od wyroku sądu II instancji z 29 marca 2018 r. Termin do jej wniesienia upłynął 29 marca 2020 r., a skarga spóźniona podlega odrzuceniu na podstawie art. 424<sup>6</sup> § 3 k.p.c.

Skarga powoda nie spełnia również wymogów art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c., który wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każdy z nich jest indywidualny i niezależny. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto, iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05; z 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12; z 14 czerwca 2018 r., I CNP 3/18). Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limine (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14).

Zarówno przytoczenie podstaw skargi, a więc wskazanie konkretnych przepisów prawnych i sposobu ich naruszenia, jak i podanie przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, pozostaje w wyłącznej kompetencji

skarżącego. Wymogu określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. nie spełnia wskazanie podstaw skargi, bo obowiązek przytoczenia podstaw skargi oraz podania przepisów, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny, dotyczy odrębnych elementów konstrukcyjnych skargi i wskazanie tylko jednego z nich nie jest wystarczające, nawet jeżeli w ocenie skarżącego, w obu przypadkach byłyby to te same normy prawne. Wskazanie zatem, że podstawę skargi stanowią zarzuty prawa procesowego lub materialnego, które spowodowały niezgodność zaskarżonego orzeczenia z prawem albo, że skarga jest oczywiście uzasadniona gdyż doszło do rażącego naruszenia wymienionych przepisów, nie stanowi spełnienia obowiązku podania przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Skarżący formułując skargę nie wskazał przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, ograniczając się jedynie do wskazania przepisu w podstawie skargi. Natomiast spełnienie wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. polega na wskazaniu konkretnego przepisu prawa, tj. numeru artykułu (paragrafu, ustępu) oraz aktu prawnego z podaniem miejsca publikacji, ewentualnie jego „wersji”, jeżeli był nowelizowany. Należy przyjąć, podobnie jak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 stycznia 2006 r. (III CNP 23/05), że samo tylko odwołanie się przez skarżącego do podstaw skargi lub ich uzasadnienia nie stanowi spełnienia wymagania, o którym mowa w tym przepisie i nie wypełnia obowiązku odrębnego wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Skarga nie zawiera również uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, w rozumieniu w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., który to obowiązek polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05). Jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy obowiązkiem skarżącego jest również wykazanie związku przyczynowego między szkodą a wydaniem przez sąd zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2006 r. II CNP 13/05; z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05; z 11 sierpnia 2005 r.). Skarżący nie wypełnił tego obowiązku, gdyż

ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia w kilku zdaniach, że szkoda została mu wyrządzona. Skarżący nie uwzględnił, że zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego, nie jest skutkiem wyroku, którego stwierdzenia niezgodności z prawem domaga się, ale wynika z rozwiązania umowy najmu, na skutek jej wypowiedzenia przez pozwanego. Z tego samego powodu, pozbawiony został możliwości wykupu lokalu z bonifikatą. Nie zmienia to też faktu, że rodzaj i rozmiar szkody w tym zakresie nie został w jakikolwiek sposób uwiarygodniony. Wzmianka obejmująca zdanie, że wskutek wydania zaskarżonego wyroku skarżący poniósł szkodę, w żaden sposób nie spełnia standardów stawianych elementowi konstrukcyjnemu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2021 r., V CNP 20/20 oraz powołane tam orzecznictwo Sądu Najwyższego w przedmiocie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody w rozumieniu art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe, skargę należało odrzucić na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w zw. z art. 424<sup>12</sup> w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2018 r., poz. 265.

Jw.  
a.s